

ÜÇ DAĞIN ARDINDAKİ HAZİNE

Ümmü Şifa Özen*

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken, develer tellal iken ben ninemin beşiğini tıngırr mıngırr sallar iken, çook uzaklarda bir ülke varmış. Bu ülkede yüksek bir dağın eteğinde, kocamaan kapıları ve pencereleri olan bir sarayda, iyi kalpli, halkını çok seven bir padişah yaşarmış. Bu padişah tüm halkın mutlu olması için hiç durmadan çalışmış ama padişah hep üzgünmüş.

Hayır hayır, somurtkan bir padişah değilmiş aslında halkla beraberken neşeli olmaya çalışmış ama kimselere anlatamadığı bir derdi varmış. Yüzünün her zaman gülmeyişi bundanmış. Sarayda çalışanlar bu durumu fark ediyor, buna çok üzülüyor ama bir türlü padişaha derdini sormaya cesaret edemiyorlarmış.

Bir gece yine hüzünlü hüzünlü pencerenin kenarında oturuyormuş padişah. Onu böyle gören en sadık dostu, bilge veziri ona üzüntüsünün sebebini sormaya karar vermiş. Vezir:

- Ey iyi kalpli padişahım, tüm halkınızın mutlu olması için gece gündüz çalışıyorsunuz. Ancak sizin bir derdiniz var. Siz üzgünken biz de mutsuz oluyoruz. Derdinizi anlatın ki biz de sizin mutluluğunuz için ne gerekiyorsa yapalım, demiş.

Vezirinin, derdini paylaşmasına çok memnun olan padişah sonunda üzüntüsünün sebebini anlatmaya karar vermiş. Çünkü veziri hem çok sadıkmış hem de bilgiliymiş. Bu derdini çöze çöze veziri çözermiş. Padişah:

- “Ey benim sadık dostum, bana büyük dedemden bir mektup kaldı. Bu mektupta bana, ‘Sevgili torunum, hayatta kendinin ve halkının gerçekten mutlu olmasını istiyorsan üç dağın ardındaki hazineye ulaş. Bu hazineyi tüm halkınla paylaş. Tüm halkın ve sen ancak öyle ebedi mutluluğa erişirsiniz.’ diye yazmış. Ama ben bu hazineyi bir türlü bulamadım ve halkımla paylaşamadım. Bunun için üzgünüm.” demiş ve mektupta yazan diğer önemli bilgileri vezirine aktarmış.

Bilge vezir padişahı dikkatle dinleyince,

*usozcan49@gmail.com

(Bu yazı, Young Academia ve Server Genç Hanımlar Derneği iş birliğinde Dr. Mustafa Orhan yönetiminde “Çocuk Edebiyatı Yazarlık Atölyesi” kapsamında üretilmiştir.)

- Ey padişahım, ben derdinizin dermanını biliyorum. Ancak bu hazineye tüm halkınızla birlikte bir yolculuğa çıkarak ulaşabilirsiniz, demiş.

Vezirin dediğine güvenen padişah tüm ülkeye, hep birlikte bir yolculuğa çıkacaklarını haber vermiş. Yolculuk boyunca da vezirin dediklerini yapacaklarmış. Padişahlarını çok seven halk hemen hazırlanmış. Önde padişah ve vezir, arkada halk düşmüşler “üç dağın ardındaki hazineyi” bulmak için yollara...

Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Vara vara bir dağın eteğine gelmişler. Bilge vezir anlatmaya başlamış:

- Bu aşacağımız ilk dağ. Burayı aşmamız otuz gün sürecek. Bu dağın sonunda bir geçit var. Adı Recep geçidi. Bu geçidin çok büyük bir kapısı var. Bu Kapının da çok büyük bir kilidi var. Ama biz dağı aşana kadar, “Lâ ilâhe İllallah” dersek o kapının kilidi açılır ve kapı yavaş yavaş aralanır. Biz de kolaylıkla bu geçidi geçeriz.

Bilge veziri dikkatle dinleyen padişah ve halk, hafif bir sesle

“Lâ ilâhe İllallah”,

“Lâ ilâhe İllallah”,

“Lâ ilâhe İllallah” demeye başlamışlar bile.

Recep geçidini kolaylıkla geçebilmek için bir şartta da bu yolculukta herkesin birbirine yardım etmesiymiş.

Yolculuk boyunca karşılaşılan tüm sorunlar insanların birbirine yardım etmesi ile kolayca çözülmüş. Her geçen gün hem padişahın hem vezirin hem de halkın yüzünde tebessümler belirmeye başlamış. Nihayet otuz günün sonunda Recep geçidinin kapısına gelmişler. Bir de ne görsünler, geçidin kapısı sonuna kadar açılmış onların geçmesini bekliyormuş.

Önde padişah ve vezir arkada halk ilk engeli aşmanın heyecanı ile ikinci dağın eteğinde durmuşlar. Bilge vezir anlatmaya başlamış:

- Bu aşacağımız ikinci dağ. Burayı aşmamız da otuz gün sürecek. Bu dağın sonunda bir geçit var. Adı Şaban geçidi. Bu geçidin çok daha büyük bir kapısı var. Bu kapının da çok daha büyük bir kilidi var. Ama biz dağı aşana kadar, “Allâhümme salli alâ Muhammed” dersek o kapının kilidi açılır, kapı yavaş yavaş aralanır. Ve biz bu geçidi kolaylıkla geçeriz.

Bilge veziri dikkatle dinleyen padişah ve halk, hafif bir sesle

“Allâhümme salli alâ Muhammed”,

“Allâhümme salli alâ Muhammed”,

“Allâhümme salli alâ Muhammed” demeye başlamışlar bile.

Şaban geçidini kolaylıkla geçebilmek için bir şartta da bu yolculukta herkesin birbirine yardım etmesi ve iyilik yapmasıymış.

Yolculuk boyunca tüm sorunlar insanların birbirine yardım etmesi ve iyilik yapması ile kolayca çözülmüş. Her geçen gün hem padişahın hem vezirin hem de halkın yüzündeki tebessüm daha da belirginleşiyormuş. Nihayet otuz günün sonunda Şaban geçidinin kapısına gelmişler. Bir de ne görmüşler dersiniz? Tabi ki geçidin kapısı sonuna kadar açılmış onların geçmesini bekliyormuş.

Önde padişah ve vezir arkada halk ikinci engeli de aşmanın heyecanı ile üçüncü dağın eteğinde durmuşlar. Bilge vezir anlatmaya başlamış:

- Bu aşacağımız üçüncü dağ. Burayı aşmamız otuz gün sürecek. Bu dağın sonunda bir geçit var. Adı Ramazan geçidi. Bu geçidin çok çok daha büyük bir kapısı var. Bu kapının çok çok büyük bir kilidi var. Ama biz dağı aşana kadar, “Estağfirullah” dersek o kapının kilidi açılır ve kapı yavaş yavaş aralanır. Ancak bu dağı aşarken aynı zamanda çok kıymetli bir görevimiz daha olacak, demiş.

Padişah da dahil herkes bu kıymetli görevin ne olduğunu öğrenmek için merakla dinliyorlarmış. Bilge vezir:

- Ramazan geçidini geçerken otuz gün boyunca sabahtan akşama kadar yemek yemeyeceğiz, bir şey içmeyeceğiz, tüm bedenimizle kötülük yapmaktan sakınacağız. Yani oruç tutacağız.

Bilge veziri dikkatle dinleyen padişah ve halk, hafif bir sesle,

“Estağfirullah”

“Estağfirullah”

“Estağfirullah”

Demeye başlamışlar bile.

Ramazan geçidini kolaylıkla geçebilmek için bir şartta da bu yolculukta herkesin birbirine yardım etmesi, iyilik yapması ve güler yüzlü olmasıymış.

Yolculuk boyunca birbirlerine yardım eden, iyilik yapan ve güler yüzle davranan, hafif bir sesle de “Estağfirullah” diyen ve gündüzleri oruç tutan padişah ve halkın yüzlerindeki tebessüm görmeye değermiş doğrusu. Sonunda Ramazan geçidinin kapısının önüne gelmişler. Bir de ne görsünler?

Çok kıymetli taşlarla süslenmiş, parıl parıl parlayan çok çok büyük bir kapıymış bu. Kendisi bile bir hazine gibi olan bu kapının kim bilir ardındaki hazine ne kadar kıymetliymiş?

Artık yüzündeki üzüntünün yerini tatlı bir tebessüm alan padişah Ramazan kapısına yavaşça dokunmuş. O anda olanlar olmuş. Kapı sonuna kadar açılınca padişahın gözleri parlamış.

Bilge vezir:

- Üç dağın ardındaki hazineye yani bayram sevincine ulaştık padişahım, demiş.

Padişah büyük bir mutlulukla tüm halka seslenmiş:

- Ey halkım, hep beraber olduk, zorluklara göğüs gerdik ve Ramazan kapısından da kolaylıkla geçtik. Bugünü bayram ilan ediyorum, adını da Ramazan Bayramı koydum. Ramazan Bayramımız mübarek olsun!

Bunun üzerine herkes birbirine, "Bayramın mübarek olsun" diyerek sarılmaya başlamış.

Burada tüm halka uzun uzun sofralar kurulmuş, yemekler, içecekler ikram edilmiş. Çocuklara hediyeler dağıtılmış.

Padişah bayram sevincini tüm halkıyla paylaşmış.

Padişah, bilge vezir ve halkı ebedî mutluluğa kavuşmuş. Sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Gökten üç elma düşmüş. Biri masalın kahramanlarının başına, biri masalı anlatanın başına biri de bu masalı dinleyen siz çocukların başına...